

næste Spørgsmaal, som disse Interessenter saa ville rejse, og som med logisk Nødvendighed vil komme frem i enhver normal Hjerne, bliver dette: Hvorledes vil det stille sig, hvis vi vælte Traktaten, hvis den ikke bliver vedtagen? Saa maa Svaret blive, at alt vil blive ved det gamle. I faa ikke nogen Statsborgerret, I faa ikke Valgret til Rigsdagen i Danmark. Vi skaffe eder ikke Toldfrihed i Danmark. Endvidere bliver Kolonialkassen ikke fri, den bliver stillet paa samms Maade som før. Det er det, de Herrer ikke maa tabe af Syne, at det væsentligste for Øernes Befolkning, og saaledes som Sagen foreligger, er ikke at opnaa noget mere eller mindre af politiske Rettigheder, men at opnaa en Forbindelse med et mægtigt, kraftigt og stort Samfund som Amerika, hvorved de ville blive optagne som en Del af det, og hvor der ikke er Tvivl om, at de ville blive behandlede paa den bedste Maade. I ethvert Tilfælde kan man spørge dem, om de ville til Amerika, selv om Traktaten i og for sig ikke giver dem det mest mulige, eller blive ved Danmark og beholde den Stilling af Pariaer, som de nu virkelig have. Derfor bliver det naturligt nu Spørgsmaalet, om man dog ikke skulde kræve Afstemning. Det kunde jeg tænke mig, hvis man derved forstaaer, at man, idet man er usikker paa, om Traktatens Indhold virkelig er saa godt, som det kunde blive, eller som det var ønskeligt, spurgte dem derovre, hvad de synes om det. I saa Fald maa jeg tilstaa, at jeg finder en Afstemning ganske naturlig, men naturligvis kun paa den Betingelse, at man ogsaa henvender sig med sit Spørgsmaal til dem, fra hvem man ønsker Svar. Og i den Henseende kan jeg ikke se andet, end at Flertallets Indstilling, som gaar ud paa, at de, der ere Vælgere til Kolonialraadene, skulde deltage i Afstemningen, er alt for snævert begrænset. Det er allerede blevet fremhævet, at det kun bliver 366 Mennesker, kun 1 Procent af Øernes Befolkning, og af disse 366 ere atter 100 Embedsmænd eller Funktionærer, saaledes at, om end alle disse stemme i den ene eller den anden Retning, vil man dog ikke kunne sige, at man virkelig der faar et Svar fra Befolkningen. Paa den anden Side skal jeg ikke nægte, at bedre end ingen Ting var det jo muligvis, og skulde det staa derpaa, at Traktaten enten skulde falde, eller at man skulde tage denne Afstemning af Kolonialraadsvalgene, vilde jeg maaske foretrække, hvad de Herrer vel fra deres

Standpunkt betragte som en Selvfølge, at man tog denne Afstemning. — Jeg skulde heller ikke have noget imod, at denne Afstemning eller en anden blev hemmelig, hvis man troede, at det havde noget at sige. — Men der er eet Punkt, som jeg umulig synes, jeg kan gaa ind paa, og det er det, at Landstinget forbeholder sig, efter at Afstemningen har fundet Sted, at ville tage endelig Stilling for eller imod Konventionen. Af den ærede Ordfører for Flertallet hørte jeg eller forstod det i ethvert Tilfælde saaledes, at Meningun blot var, at naar der var Majoritet, saa vilde man gaa ind derpaa. Ifald det er Tilfældet, forekommer det mig, at man hellere straks burde have vedtaget Konventionen paa den Betingelse, at Afstemningen viste Majoritet for Salget. Det vilde være saa meget naturligere, som det, at Afstemningen viser en utvivlsom Stemning, kun kan ske paa den eneste Maade, især naar Afstemningen er hemmelig: at der er Majoritet. Jeg forstaaer ikke, hvorledes man vil nægte, at der, naar der blot er en Majoritet af en eneste Stemme paa den ene af Siderne, saa ogsaa maa siges at være en utvivlsom Stemning til Stede. Den eneste Tvivl, der kan være, er, at Stemmerne ikke ere talte rigtigt sammen, men saa snart det er Tilfældet, maa det med matematisk Nødvendighed siges, at der ogsaa er utvivlsom Stemning, selv om der kun er een eneste Stemme mere paa den ene Side. Jeg har derfor været betænkelig ved det Udtryk, der staaer, men min Betænkelighed er ganske vist bleven svækket ved den ærede Ordførers Udtalelser, idet jeg forstod ham saaledes, at hvis Afstemningen derovre gav Majoritet derfor, vilde man antage Konventionen. Jeg kan kun sige, at jeg tvivler paa, at det vilde være muligt at bevæge Folketinget efter den Stilling, det har indtaget, til at gaa ind paa en Afstemning, hvis Resultatet bagefter skal kritiseres af Tingene. Jeg tvivler paa, at det vil være muligt at opnaa Enighed mellem Tingene om andet end Afstemning paa den Maade, at man straks vedtager Konventionen og saa lader Afstemningen være afgørende. Jeg kan dog ikke sige noget bestemt derom, men vil i ethvert Fald være villig til at strække mig saa langt som muligt, da jeg mener, at man under alle Omstændigheder bør gøre det yderst mulige for at hindre, at Traktaten nu falder til Jorden.

Det vil fremgaa af det, jeg allerede har sagt, og jeg skal derfor ikke opholde